

Văn Bình ngồi im nghe Tiểu Nương tâm sự. chàng không ngờ vừa ra khỏi tình trạng éo le lại đắm đầu vào mê hồn trận mới. Hai thiếu phụ kiêu diễm trong mặt khu R, Tiểu Doanh và Tiểu Nương, đều mang uẩn khúc trong lòng. Tiểu Doanh tha thiết nhờ nàng trả thù cha bằng cách giết Vương Sinh, thủ lãnh điệp báo. Nay đến lượt Tiểu Nương. Nàng cũng nhờ chàng trả thù. Trả thù bằng cách giết đại tá Woòng.

Tiểu Nương nói tiếp, dáng điệu khắt khoắn :

— Văn Bình, anh bằng lòng không ?

Chàng đáp :

— Bằng lòng. Vả lại, nếu em không yêu cầu anh cũng giết hẳn. Nhưng làm cách nào gặp được hẳn ?

Tiểu Nương nhìn đồng hồ tay :

— Lát nữa hẳn đến.

— Còn tên vệ sĩ ngoài cửa động ?

Tiểu Nương áp ngón tay vào môi, suyt khẽ. Văn Bình nhận thấy mặt nàng hơi biến sắc. Chàng đứng vụt lên, chuẩn bị đối phó với bất trắc. Nhưng từ phía sau một tiếng soạch rùng rợn nổi lên. Hai người cùng quay lại.

Gã vệ sĩ cầm buồng ra chuổi cười ngạo mạn. Văn Bình nhún vai :

— Đừng tưởng có tiểu liên trong tay là nắm chắc phần thắng. Yêu cầu anh cất súng rồi chúng ta bàn

chuyện. Tôi sẵn sàng nhận liều kiện của anh. Anh đòi bao nhiêu tiền, tôi cũng có. Với tiền muồn bạc triệu, anh có thể ra nước ngoài sống cuộc đời vương giả, đại gì lên lút trong xô rừng làm vệ sĩ quên cho đại tá Woòng, máy bay ném bom tan xác lúc nào không biết.

Gã cầm lắc đầu lia lịa, miệng u ớ, tỏ d'ư phản đối. Văn Bình thừa biết hẳn không ưng thuận, song giả vờ hỏi gặng :

— Anh chê ít ư ? Tôi xin b'ếu anh ba triệu. Sẽ có đủ số tiền trao tận tay anh đêm nay. Ngay bây giờ tôi xin tặng anh một viên kim cương đáng giá.

Gã cầm ngó nàng bằng luồng mắt nửa ngạc nhiên, nửa ngờ vực. Văn Bình rút tay vào túi quần. Chàng móc ra cái gói nhỏ. Trong gói chẳng có gì hết. Chàng tiến lên một bước giọng ôn tồn :

— Hạt soàn đây, anh cầm lấy làm tin.

Gã cầm lùi một bước, u ớ :

— Ôôông ôôông ượợợc. . .

Văn Bình chỉ chờ có thế. Trông mắt gã cầm thu nhỏ lại, Văn Bình biết chỉ trong phần mười tích tắc đồng hồ ngón tay hẳn sẽ bóp cò. Chàng vận toàn lực vào hai chân, rún cao, nhảy b'ỏ về phía hẳn.

Vô địch bắt nhanh trong khung gỗ cũng chỉ nhanh bằng Văn Bình là cùng. Chàng vươn người

hai tay tung lên như thể chụp dính trái banh hiêm độc từ xa sút tới.

Gã cầm vôi nâng họng tiều liên. Song Văn Bình đã giạt chúi. Khẩu tiều liên rớt xuống nền động, kêu một tiếng khô khan. Đồng thời gã cầm bị húc giữa ngực, ngã ngối.

Nhưng hắn đã lồm cồm ngồi dậy lệ làng, và tuy bị đánh đau hấu vẫn tỉnh bơ. Con dao to bản đeo lưng lẳng ở thất lưng phản chiếu ánh sáng vào da mặt đen thui như cột nhà cháy. Hắn có đủ thời giờ mà không thèm rút dao, thái độ tự tin này làm Văn Bình chột dạ. Như vậy, hắn phải là võ sư nguy hiêm.

Hắn cao hơn chàng một đầu, vai bạnh ra như tấm ván gỗ, tay dài như tay vượn, lông ngực mọc rậm ri dền cở. Sống mũi hắn xẹp lép, chứng tỏ hắn đã lên võ đài nhiều lần. Mỗi bên má hắn đều có sẹo dài. Vết sẹo của dao rạch mặt. Chắc hẳn gã cầm đã tung hoành nhiều năm trong chốn lục lâm, và những vết sẹo này là kỷ niệm rớm máu.

Vẻ kiêu ngạo hiện rõ trên khuôn mặt lì lợm của hắn. Văn Bình xuống trung bình tấn, cốt làm hắn hiểu lầm chàng là môn đệ Thiếu lâm, gã cầm cười lên một tiếng khinh miệt. Hắn định ninh có thể đánh gục chàng ngay trong phút đầu. Hắn vung tay, xẹt quyền nhanh như chớp. Thân nhiên, Văn

Bình đưa tay gạt. Chàng khinh địch nên cánh tay bị é âm. Nếu là người khác thì đã gãy xương. Về phần gã cầm, sau miếng độc thủ thứ nhất, bản cũng bắt đầu ớn Văn Bình.

Cùng một lúc, hắn tấn công bằng hai tay trong một thế võ cực kỳ lợi hại. Cả hai bàn tay đều xòe ra, ngón tay đâm xoáy vào mặt chàng như bó dùi sắt. Văn Bình hét một tiếng, chuyển thế, một tay gạt đòn, tay kia bỏ từ trên cao xuống như dao chém cùi..

Gã cầm hốt hoảng né sang bên. Nền thạch động trơn ướt, khiến hắn loạng choạng suýt ngã. Thừa cơ, Văn Bình xử dụng hai chân. Toàn thân chàng vút khỏi mặt đất, đá móc vào bụng đối phương. Bị phản công bất thần gã cầm tránh không kịp, lãnh tron ngọn cước ác liệt vào huyệt trung uyên.

Hắn lao đảo không khác võ sĩ sắp bị nốc ao. Văn Bình bồi thêm quả thối sơn như thiên lôi giáng hạ. Trái đấm choang trúng màng tạng, thân thể hắn quay một vòng như cánh quạt.

Văn Bình không ngần được sững sốt khi thấy hắn chưa chịu ngã khụy. Trái đấm của chàng từng nổi tiếng đánh tan sọ bò mộng. Nếu xương sọ gã cầm không bằng thép, thì ít ra hắn cũng là cao thủ về nội công.

Mắt hắn đỏ ngầu như phun máu, hiện thân của bản tính giết người ghê gớm, bản tính của kẻ

sống trong rừng thẳm giữa thú dữ, chưa hề cọ sát với xã hội văn minh.

Văn Bình đoán không sai. Gã cầm đặt tay vào chuôi dao. Đó là con dao quắm, lưỡi cong nhọn và sáng quắc, đục đầu dứt đáy, chém sắt cũng ngọt như chém chuối.

Không khí thạch động chìm trong im lặng. Những con gười khổng lồ đang đập cánh hỗn loạn bỗng rú nhau nín thình. Tiếng gió hú trong hốc đá âm u cũng ngừng bật.

Đứng sau Văn Bình, dưới ánh nền bập bùng, Tiểu Nương đưa bàn tay che mắt. Cảnh tượng hãi hùng làm nàng nổi gai ốc. Nàng không lạ tài chơi dao của gã cầm. Cả mảnh thú trong rừng sâu cũng phải bỏ xác dưới ngọn thần dao của hắn.

Phương chi Văn Bình không có tấc sắc nhỏ trong tay. Đột nhiên nàng yêu chàng tha thiết. Nàng yêu chàng dầu biết không hy vọng được yêu lại. Nàng và chàng, mỗi người ở hoàn cảnh riêng, sau công tác, chàng sẽ trở lại Sài Gòn hoa lệ, nơi đó có sẵn biết bao người đẹp mong chờ. Còn nàng? Nàng không rõ ngày mai sẽ đi đâu.

Tiểu Nương nghèn nghẹn ở cương họng. Liệu Văn Bình tin nàng không? Đặt vào địa vị chàng, ai cũng phải ngờ vực. Dầu sao nàng cũng là thủ tục của đại tá Woong. Nàng theo hắn từ Nam vang đến.

Bỗng dưng Văn Bình mang lại cho nàng một hào quang tỏa sáng. Nàng yêu chàng hôn nhiên như người cần thở để sống. Nàng có cảm tưởng nếu không được chàng yêu lại, nàng sẽ chết. Nhưng nàng chưa hiểu tại sao nàng lại yêu chàng.

Gã cầm rút dao múa gọn một vòng. Tiểu Nương không dám nhìn thẳng hai người. Vì nàng không tin Văn Bình có đủ bản lĩnh chống lại lưỡi dao vô địch của tên vệ sĩ khát máu.

Gã cầm lừ lừ tiến lên.

Văn Bình lùi một bước.

Gã cầm tiến thêm bước nữa.

Văn Bình vẫn lùi.

Biết sớm muộn Văn Bình phải chết, Tiểu Nương cầu cứu gã cầm :

— Trời ơi, anh nhẫn tâm quá ! Anh muốn gì tôi cũng chiều ngay. Anh buông dao xuống, tôi xin nghe theo mọi lời anh sai bảo.

Gã cầm rú cười ghê rợn. Văn Bình vụt hiểu. Chàng hiểu nguyên nhân sâu sa khiến đại tá Woong cử tên vệ sĩ cầm tháp tùng Tiểu Nương, và nguyên nhân khiến hắn quyết tử với chàng.

Nguyên nhân sâu xa là sự thèm khát xác thịt.

Gã cầm khoa tit lưỡi dao. Văn Bình cứ lùi, lùi mãi. Tiểu Nương van vỉ :

— Tôi xin anh, tôi van anh. Anh hãy tha cho người này. Tôi không hất hủi anh nữa đâu.

Nàng vừa tiến lại. Bằng cử chỉ tàn nhẫn, gã cầm gậy nằng ngã chúi xuống nền thạch động.

Văn Bình định phóng tới cứu, song chàng đứng xa gã cầm gần hai thước. Tiểu Nương dùng đầu vào vách đá, máu chảy ròng ròng trên trán. Lòng Văn Bình giận sôi. Giờ đây, chàng mới thấu rõ mối tình kỳ lạ của người đàn bà tội lỗi mà chàng gặp gỡ tình cờ.

Tiểu Nương nhồm dậy rên rĩ:

— Văn Bình ơi! Anh nên thận trọng, hấn đánh dao giỏi lắm.

Văn Bình đã có đủ thời giờ nhận xét nghệ thuật đơn đao của gã cầm. Sở dĩ chàng lùi, lùi mãi là muốn dựa vách núi. Chàng biết gã cầm là địch thủ cừ khôi, song vẫn tin tưởng toàn thắng. Cái khó là chờ hấn sơ hở, và chỉ cần hấn sơ hở trong phần trăm tích tắc đồng hồ là chàng có thể đoạt dao quật hấn ngã. Song từ nãy đến giờ, hấn chưa để lộ hớ hênh con con nào. Cách cầm dao của hấn tưởng như lỏng lẻo và trống trải, kỳ dư rất kiên cố và kín đáo. Nghe Tiểu Nương nài nỉ Văn Bình hy vọng hấn sẽ nhìn nàng, hoặc tỏ tình thương hại, hoặc khinh miệt. Song hấn không hề thay đổi hướng nhìn.

Luồng nhôn tuyền đỏ ngầu như rơm máu vẫn cầm thẳng vào người chàng và chàng cứ tiếp tục bước lùi.

Gã cầm cứ tiếp tục bước theo, dáng điệu khôn ngoan và hiểm độc.

Chỉ còn một bước nữa là Văn Bình chạm vách đá. Chàng thoáng thấy trong mắt địch một tia đắc ý. Chắc gã cầm định nhinch chàng tuyệt lộ.

Nhanh như chớp xẹt, lưỡi dao quắm được vung ra. Gã cầm chém ngang hông Văn Bình, trong thế « đảo đá kim chung » diêm ảo Lục hợp đao pháp. Chàng ngã người ra sau thì vương núi, thụp xuống không kịp, nhát dao sơ kiến này đủ kết liễu tính mạng chàng.

Gã cầm không ngờ chàng là lực sĩ nhẩy cao có hạng. Chàng co chân, lưỡi dao xoẹt ngang, suýt liện mất cá chân chàng làm đôi. Bàn chân Văn Bình vừa chấm đất, lưỡi dao thứ hai đã vèo tới. Lần này, đối phương không chém ngang mà là bổ từ trên xuống. Nếu trúng đỉnh đầu, chàng sẽ bị chẻ hai đến bụng. Tinh mắt, Văn Bình bước tréo gã cầm vội thu dao, và phóng tiếp một chiêu tuyệt kỹ ít người biết.

Hấn đâm móc từ dưới lên trên. Lưỡi dao lượn sát mặt đất vùng lên như có lò so. Văn Bình phóng mình ra xa để tránh. Trượt chân, chàng ngã sóng soài. Gã cầm rượt theo, dốc toàn lực vào cánh tay nổi gân cuồn cuồn.

Văn Bình lăn tròn một vòng. Lưỡi dao chặt đá kêu choang một tiếng rùng rợn. Những mảnh đá nhỏ bắn ra tung tóe.

Bị vách núi dội lại, gã cảm chùng gân tay. Văn Bình không thể bỏ lỡ cơ hội bằng vàng. Đang trườn trên đất, chàng đảo người phóng cước vào ban tay cầm dao.

Gã cảm rú lên thảm thiết, tiếng kêu ú ớ của kẻ bị rứt lưỡi.

Văn Bình bồi thêm ngọn độc cước nữa. Cái đá rớt giữa bụng đối phương. Hẳn buồng dao tay ôm bao tử. Nhưng rồi hắn đã nhặt được dao trước khi Văn Bình xô lại. Như được sức mạnh huyền bí làm hồi sinh, gã cầm múa dao chém lia lịa.

Văn Bình biết hắn bắt đầu say máu. Phút này hắn không còn biết sợ nữa. Hắn có thể khỏe gấp năm, gấp mười ngày thường. Tuy nhiên, lại thiếu yếu tố tất thắng quan trọng: sự bình tĩnh. Mất bình tĩnh, sớm muộn hắn sẽ để lộ khuyết điểm.

Tiểu Nương rướn mình, trở mắt kinh ngạc theo dõi cuộc quần thảo. Thoạt tiên, nàng tưởng Văn Bình phải chết, nhưng chỉ một phút sau niềm lo sợ đã giảm bớt. Dầu vậy, những nhát dao nguy hiểm của gã cảm vẫn làm nàng đau nhói tim gan, nàng nhắm mắt rồi mở ra, làm râm khăn vải cho Văn Bình thoát nạn.

Khi gã cảm bị đá rơi dao, Tiểu Nương suýt reo mừng như đứa trẻ. Song nàng lại nhắm mắt khi thấy gã cảm đâm chém huyền thiên. Rồi nàng choáng váng như trúng gió trước thế đỡ dao vô

cùng tảo bạo của Văn Bình.

Lúc ấy, gã cảm quay tít con dao như chong chóng rồi đâm loạn xạ vào bụng, vào mặt chàng. Chàng thót bụng tránh mũi dao, nhưng hai chân vẫn đứng lì, không xê xích. Chàng đã tính toán kỹ lưỡng, vì chỉ trạch một phân tây là lưỡi dao có thể xuyên thủng dạ dày.

Thoát khỏi lưỡi dao dưới bụng, chàng phả đối phó với đòn hiểm trên mặt. Gã cảm định cắt đầu chàng lia cổ bằng cách tiến sát người và lia dao ngang vai.

Theo lẽ thông thường, gặp thế này võ sĩ phải cúi xuống. Nhưng Văn Bình đã đối phó cách khác, chàng không cúi xuống, lại tiến lên một bộ, xoạc tay trái ra, tóm cườm tay mặt cầm dao của đối phương, và giật mạnh. Gã cảm bỏ chững vào ngực chàng. Văn Bình nâng đầu gối lên hừng.

Mặt gã cảm vấp vào xương bánh chè cứng như sắt nguội của chàng. Khi chàng buông ra, hắn ngã nhoài, máu me đầy mặt. Văn Bình dựng hẳn dậy, thoi mạnh giữa miệng. Hắn nằm phục luôn trên đất như cây thịt vô tri giác.

Văn Bình phủ tay quay lại. Tiểu Nương ôm chầm lấy chàng khóc nức nở.

Chàng gỡ ra, và nhìn thẳng vào mặt nàng. Đôi mắt to của nàng pha lẫn sung sướng và sợ hãi, những hạt lệ trắng muốt lăn xuống gò má bóng loáng, Văn Bình cúi Lòn môi nàng.

Hai người quên bẵng gã cầm là võ sĩ có sức chịu đựng bền bỉ. Bị đánh ngã, xương hàm nát bấy, hần vẫn chưa chịu bất tỉnh. Như có phép lạ, hần nhồm dậy, lấy tay áo gạt máu đầm dề. Ruột gan hần sôi sục khi thấy hai người tỉnh tự.

Văn Bình xây lưng lại nên không ngó thấy. Gã cầm loạng choạng đứng lên, chộp con dao quắm vút lỏng chổng trên đất. Hần vung lưỡi dao khá nặng khỏi đầu rồi chém vút xuống. May thay Tiểu Nương vừa rời khỏi vòng tay âu yếm của Văn Bình. Nàng la lên :

— Anh ?

Văn Bình cũng nghe gió thổi vù vù sau lưng. Biết bị đánh lén, chàng xô Tiểu Nương rồi thụp xuống Tội nghiệp cho Tiểu Nương, nàng bị hất vào ngọn nến đang cháy. Cây đèn cây tắt ngúm.

Lưỡi dao vèo qua đầu Văn Bình. Vết cầm hờn hiện rõ trên bộ mặt méo mó của gã cầm. Hần đã khôn ngoan chém nghiêng để chàng không thể tránh được, ngờ đâu chàng đã co người và chuyển thể thần tốc.

Trong chớp mắt, chàng khám phá ra sơ hở của địch. Chàng hoành tay, giáng một phát atemi ngọt ngào vào bả vai gã cầm. Tay dao của hần bỗng bùn rùn. Hần đứng khựng như cụng phải bức tường vô hình.

Văn Bình phóng ra miếng đòn quyết định.

Bị đánh tét mặt, gã cầm lộn nhào. Không cần xem xét Văn Bình biết hần đã tắt thở, hoặc nếu còn sống cũng chỉ hấp hối 5, 10 phút là cùng.

Tiểu Nương òa khóc lần nữa. Nàng khóc như cô bé bị đòn. Thật ra nàng khóc vì sung sướng. Nàng khóc vì Văn Bình còn sống.

Văn Bình kéo nàng vào lòng, mơn nhẹ mớ tóc phơ phất.

— Em hết sợ chưa ?

Tiểu Nương ngược đời mắt nhưng huyền :

— Thưa anh, hết rồi.

— Chúng mình phải trốn nhanh khỏi nơi này. Em biết lối thoát nào không ?

— Biết. Nhưng chúng mình còn phải đợi đại tá Woòng. Vì hần cũng biết con đường bí mật.

Văn Bình lầm bầm :

— Woòng, đại tá Woòng !

Tiểu Nương nói :

— Hần rất giỏi võ. Không ai chịu nổi hần một hiệp. May ra có đại tá Vương Sinh đủ sức, dù tài so găng với hần. Nhưng Woòng lại đa mưu, túc kế hơn.

Văn Bình vuốt ve làn da má trắng mịn của người đẹp :

— Em đừng ngại. Sớm muộn anh cũng giết hần.

▶ Tiểu Nương vòng tay ra sau lưng chàng và ti

sát người chàng Nàng ngửa mặt, chờ đợi.

Văn Bình định hôn nàng. Nhưng chàng vội ngừng. Linh tính đặc biệt của chàng vừa ngấm báo chuyện chẳng lành. Tiểu Nương cũng giật mình, dường như giác quan thứ 6 của nàng đánh hơi thấy biến cố ghê gớm. Văn Bình buông nàng và sửa soạn đối phó.

Không kịp nữa rồi.

Phía sau vừa phát ra chuỗi cười ngạo mạn. Tiếng cười vang rợn trong bóng tối âm u của thạch động. Tiếng cười mà Văn Bình không thể nào quên được.

XIII

Tử chiến trong thạch động

TIỂU DOANH từ từ tỉnh dậy.

Mở mắt, nàng không dám tin là còn sống. Những việc xảy ra trong khu rừng — nàng gục ngã trên vũng máu — và phút cuối cùng của thiếu tướng Trần Sâm bị nàng hạ sát trong bệnh xá còn in đậm trong trí nàng. Sau khi thử duỗi chân và nắm xương tay, Tiểu Doanh mới biết chắc tính mạng an toàn.

Nàng nhớ mang máng một xác-giờ đạn tiểu liên trút vào người nàng, nhưng may thay nàng chỉ bị thương vào vai và cánh tay.

Nàng đảo mắt nhìn quanh. Gian nhà này đối với nàng không xa lạ. Đó là khu phục hồi của bệnh xá. Bệnh nhân điều trị trong thạch động được đưa ra khu dưỡng sức để thở hút không khí trong lành.